

РЕЙ БРЕДЪРИ САВАНА

Превод от английски: Емил Зидаров, 19

chitanka.info

— Джорджи, моля те, виж детската стая?

— Какво става с нея?

— Не знам.

— Тогава?

— Нищо! Просто ми се искаше да я видиш. Или повикай психиатъра, нека той я види!

— Психиатър пък защо ти е?

— Ти знаеш защо.

Застанала сред кухнята, тя гледаше печката, която с деловито бръмчене приготвяше сама вечеря за четирима.

— Разбираш ли, детската се измени. Съвсем не е такава, каквато беше по-рано.

— Да погледнем тогава!

Те тръгнаха по коридора на своя звуконепроницаем дом тип „Всичко за щастието“, който напълно обзаведен им струваше тридесет хиляди долара — дом, който ги обличаше, хранеше, чистеше, приспиваше, който им пееше и свиреше. Когато до детската стая останаха пет крачки, в нея нещо щракна и блесна светлина. И в коридора, докато вървяха, една след друга, плавно и автоматично пламваха и гаснеха лампи.

— Е? — каза Джордж Хедли.

Те стояха на покрития с тръстикова настилка под на детската стая. Сто четиридесет и три квадратни метра, височина — десет метра. Само тя струваше петнадесет хиляди. „Децата трябва да получат само най-хубавото“ — бе заявил тогава Джордж. Тишина. Празно като на горска поляна в горещ ден. Гладки тънки стени. Но изведнъж с меко бръмчене те започнаха да изчезват пред очите на Джордж и Лидия Хедли, да потъват в прозрачната далечина, а наоколо се разпротря африканска савана — оцветена, триизмерна, досущ като истинска, до най-малките камъчета и тревички. Таванът се превърна в далечно небе с горещо жълто слънце.

Джордж Хедли почувствува как по челото му избиват капки пот.

— По-добре да се скрием от това слънце — предложи той. — Прекалено истинско е. И въобще аз нищо особено не намирам тук. Всичко си е наред.

— Почакай малко, сега ще видиш! — каза жената.

В този момент скритите одорофони започнаха да действуват, да отправят вълни от миризми към двамата, докато те стояха сред изгорялата от слънцето степ. Гъста, изсушаваща ноздрите миризма на изсъхнала трева, мирис на близък водоизточник, люта, остра миризма на животни, миризма на прах, която се издигаше на вълни в нажежения въздух като облак червен пипер. А ето и звуците: далечен тропот на копита на антилопи, шумолене на промъкващи се хищници.

По небето премина неясен силует. Върху повдигнатото нагоре лице на Джордж Хедли се плъзна сянка.

— Мръсни твари! — чу той гласа на жена си.

— Лешояди...

— Виж... лъвовете... там... в дъното... ето, там!... Тръгнаха си на водопой. Виж, те са изплюскали нещо!

— Някакво животно! — Джордж Хедли засенчи с длан възпалените си от ослепителната светлина очи. — Навярно зебра или жирафче...

— Сигурен ли си? — гласът ѝ звучеше някак странно.

— Да съм сигурен вече е трудно, твърде късно е! — шеговито отвърна той. — Виждам само кости и лешояди, които се ровят за остатъци.

— Ти не чу ли виковете? — попита тя.

— Не.

— Ей сега, преди малко!

— Нищо не чух.

Лъвовете бавно приближаваха. И Джордж Хедли — още един път! — се възхити от гения на конструктора, създал тази стая. Чудо на съвършенството и при това на смешно ниска цена! Всеки би трябвало да притежава такава стая! Разбира се, понякога тя отблъсква със своята аптекарска точност, даже плаши, предизвиква неприятно чувство, но най-често служи за източник на забавление не само за вашия син или дъщеря, но и за самите вас, когато искате да се развлечете с приятна разходка в друга страна, да смените обстановката. Както сега, например!

Ето ги и тях, лъвовете, на пет метра, такива истински — да, да такива до ужас, до безумие истински! — че чувствуваш как те гъделичка твърдата синтетична козина, а от миризмата на напечената лъвска кожа в устата ти остава вкусът на прашната тапицерия.

Жълтината ѝ се отразява в очите ти с цвета на френски гоблен!... Жълтият цвят на лъвската козина, спарената трева, шумното лъвско дихание в тихото пладне, влажните от слюнка муцуни!...

Лъвовете спряха, вперили в Джордж и Лидия Хедли страшни жълтозелени очи.

— Бягай! — извика Лидия.

Лъвовете се втурнаха към тях. Лидия се хвърли към вратата стремглаво. Неволно след нея се втурна и Джордж. И ето ги в коридора, вратата е затворена, той се смее, тя плаче и внезапно всеки от тях е поразен от реакцията на другия.

— Джордж!

— Лидия! Бедна моя, скъпа, мила Лидия!

— Едва не ни хванаха!

— Това са светещи стени, Лидия! Как можа да забравиш? Разбира се, аз не споря, те изглеждат досущ като истински. Африка в стаята! Но нали това е цветен обемен филм със свръхповишено въздействие и психозапис, проектиран върху стъклен екран, а при това още одорофони и стереозвук? Ето, вземи моята кърпа!

— Страх ме е! — Тя го доближи с тих плач и се долепи с цялото си тяло към него. — Видя ли! Почувствува ли? Това е прекалено правдоподобно!

— Слушай, Лидия!

— Кажу ми на Венди и на Питър да не четат повече за Африка!

— Разбира се... разбира се! — Той я помилва по косата.

— Обещавах ли?

— Разбира се.

— И няколко дни следи сам детската стая, докато аз се оправя с нервите!

— Ти знаеш колко е трудно с Питър. Преди месец го наказах, като заключих стаята за няколко часа — и какво беше! А и Венди също. За тях детската стая е всичко!

— Тя трябва да се заключи и никакво снизхождение!

— Добре! — Той неохотно превъртя ключа на тежката врата. — Ти си преуморена, трябва да си починеш.

— Не зная... Не зная! — Тя се изсекна и седна в креслото, което веднага се залюля леко. — Може би защото имам твърде малко работа.

Може би ми остава много време за размишления. Защо да не заключим за няколко дни цялата къща и да отидем някъде?

— Искаш да кажеш, че си готова сама да ми пържиш яйца?

— Да — кимна тя.

— И да ми кърпиш чорапите?

— Да! — Тя отново кимна нервно. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— И да се занимаваш с чистене?

— Да, да, разбира се!

— А аз мислех, че затова купихме тая къща — за да не вършим нищо сами!

— Да, затова. Но изглежда, че тук аз съм излишна. Нали този дом е и жена, и майка, и слугиня. Нима аз мога да съпернича с африканската пустиня? Нима аз мога да изкъпя децата така добре и бързо, както прави това автоматичната вана? Не мога. И това се отнася не само за мен, а и за теб. Напоследък си станал ужасно нервен.

— Вероятно пуша много.

— Ти имаш вид като че ли не знаеш къде да се денеш в тая къща. Сутрин пушиш повече, отколкото преди, вечер пиеш повече, нощем вземаш по две таблетки приспивателно вместо по една. Ти също почваш да се чувствуваш ненужен!

— Аз?... — Той направи опит да се погледне отстрани.

— О, Джордж! — Тя хвърли през него поглед към вратата на детската. — Тези лъвове!... Дали не могат да дойдат тук?

Той също погледна. В този момент вратата потрепери, сякаш някой я блъсна отвътре.

— Разбира се, не!

* * *

Вечеряха сами. Питър и Венди бяха отишли на стереокарнавал в другия край на града и се обадиха по видеофона, че ще закъснеят. Угриженият Джордж Хедли гледаше как масата-автомат бълва от своите механически недра горещи блюда.

— Забравихте доматената салца! — каза той.

— Извинете! — произнесе тъпичък глас някъде в масата и салцата се появи.

„Детската... — помисли Джордж Хедли. — Че какво? Наистина за децата няма да е вредно, ако поживеят известно време без нея. Нужно е да има мярка във всичко. Те твърде много се увличат по Африка.“

Това слънце... Той още чувствуваше върху кожата си лъчите — като съприкосновение с горещи лампи. А тия лъвове! И миризмата на кръв! Чудно, колко точно улавя стаята телепатическата еманация от психиката на децата и изпълнява всяко тяхно желание! Помислят си за лъвове — и моля, ето ви ги! Представят си зебри — ето зебри! И слънце! И жирафи! И смърт!

Именно това. Той поглъщаше приготвената от масата храна машинално. Мисли за смъртта! Венди и Питър са твърде млади за подобни мисли. Но дали това е въпрос на възраст? Дълго преди да познаеш какво е това смърт, ти вече я желаеш за някого. Двегодишен, ти вече стреляш по хората с тапишниче!

Но това... Жарка, безкрайна африканска степ... Ужасна смърт в ноктите на лъва... Отново и отново смърт!

— Къде отиваш?

Той не отговори. Погълнат от мислите си, той тръгна към детската, съпроводен от лъч светлина. Оттам се носеше лъвски рев.

Отключи бравата и разтвори вратата. В този миг до неговия слух достигна далечен вик. Отново рев на лъв... Тишина!

Влезе в Африка. Колко пъти през последните години зад тази врата той срещаше Алиса в страната на чудесата или Веселата костенурка, или Аладин и неговата вълшебна лампа, или Джек Тиквената глава от страната Оз, или доктор Дулитъл, или кравата, която прескачаше Луната — всички тези чудесни обитатели на въображаемия свят. Колко пъти видя летящия по небето Пегас или розовите фонтани на фойерверките, или слушаше ангелско пеене! А сега пред него стоеше жълтата нажежена Африка — огромна пещ, предвещаваща убийства. Може би Лидия е права — действително трябва навреме да се скъса с тая фантазия, ако тя стане прекалено реална за десетгодишните деца. Разбира се, твърде полезно е да се упражнява въображението на децата, но ако буйната им фантазия е прекомерно съсредоточена само върху едно? Май че през целия месец той бе чувал само лъвски резове, даже от кабинета си чувствуваше острата миризма на хищници, но от заетост не им обърна внимание.

Джордж Хедли стоеше сам в степите на Африка. Откъснали се от своята трапеза, лъвовете го гледаха. Ако не беше отворената врата, през която той виждаше в дъното на коридора като в рамка разсеяно вечерящата жена, илюзията за зверовете би била пълна.

— Вървете си! — каза той на лъвовете.

Те не го послушаха.

Той познаваше устройството на стаята. Достатъчно бе да се прати мислена заповед и тя щеше да се изпълни.

— Да се появи Аладин и неговата лампа! — заповяда той.

Както и преди — пустинята и все същите лъвове...

— Ей, стаичке, изпълнявай желанията ми! Нужен ми е Аладин!

Никакво впечатление. Лъвовете си гризяха нещо, тръскайки космати гривви.

— Аладин!

Той се върна в трапезарията.

— Проклетата стая! — рече той. — Повредила се е. Не слуша!...

— Или...

— Или какво?

— Или не може да те послуша — отговори Лидия. — Децата толкова време вече мислят за Африка, за лъвове, за убийства, че стаята е замръзнала на една комбинация.

— Възможно е.

— Или пък Питър я е накарал да замръзне.

— Накарал?

— Отворил е механизма и е почовъркал нещо.

— Питър не разбира от механизми.

— За десетгодишно момче той съвсем не е глупав. Коефициентът на неговия интелект...

— И все пак...

— Хелоу, мами! Хелоу, папи!

Съпрузите Хедли се обърнаха. Венди и Питър влязоха в антрето: бузите им — захарни петлета, очите — ярко сини мраморни топчета, от пуловерите им струеше озонът, в който са се къпали, докато са пътували с вертолета.

— Едва не изпуснахте вечерята — казаха родителите заедно.

— Ние преядохме с ягодов сладолед и кренвирши — отговориха децата.

— Но ще поседнем с вас на масата.

— Тъй, тъй, елате, разкажете за детската стая! — повика ги Джордж Хедли.

Братът и сестрата погледнаха учудено първо него, след това — един друг.

— Детската?

— За Африка и тъй нататък — продължи бащата с престорено добродушие.

— Не разбирам — каза Питър.

— Майка ви и аз току-що направихме едно пътешествие по Африка. Том Свифт и неговият Електрически лъв — усмихна се Джордж Хедли.

— Никаква Африка няма в детската стая — възрази с невинен глас Питър.

— Остави, Питър, ние знаем.

— Аз въобще не мисля за Африка! — Питър се обърна към сестра си. — А ти?

— И аз също.

— Е, щом е тъй, бягай да провериш и ни кажи!

Тя се подчини на брат си.

— Венди, върни се! — извика Джордж Хедли, но тя вече беше изхвъркнала.

Светлината я съпровождаше като рояк светулки. Твърде късно Джордж съобрази, че забрави да заключи детската.

— Венди ще види и ще ни каже — рече Питър.

— Какво ще ми разказва, след като сам видях?

— Сигурен съм, татко, че грешиш.

— Не греша, да отидем!

Но Венди вече се връщаше.

— Никаква Африка няма — обяви тя запъхтяно.

— Сега ще проверим — отвърна Джордж Хедли.

Всички тръгнаха заедно по коридора и отвориха вратата на детската стая.

Великолепна зелена гора, великолепна река, великолепна планина, галещо слуха пеене, а в клоните — русалка, очарователна и тайнствена, по дългите ѝ разпуснати коси като живи цветя трептят

многоцветни пеперуди. Ни африканска пустиня, ни лъвове. Само русалка, пееща така очарователно, че от очите ти избликуват сълзи.

Джордж Хедли внимателно огледа новата картина.

— Вървете да спите! — заповяда той.

Те отвориха уста.

— Чувате ли?

Те се запътиха към пневматичната шахта и полетяха като сухи листа нагоре към спалните си.

Джордж Хедли пресече слънчевата поляна и вдигна нещо от ъгъла близо до мястото, където преди това бяха лъвовете. След това бавно се върна при жена си.

— Какво е това в ръцете ти? — попита тя.

— Старият ми портюфел — отговори той и й го подаде.

Портофелът миришеше на изгоряла трева и лъвове. По него имаше капки от слюнка и следи от зъби. И от двете му страни се виждаха кървави петна.

Той затвори вратата на детската стая и я заключи старателно.

В полунощ Джордж все още не спеше и знаеше, че и жена му също не спи.

— И тъй, ти мислиш, че Венди я е превключила? — попита накрая тя в тъмнината.

— Разбира се.

— Превърнала е пустинята в гора, а лъвовете — в русалка?

— Да.

— Но защо?

— Не знам. И докато не си изясня, стаята ще стои заключена.

— Как е попаднал там твоят портофел?

— Не знам — отвърна той, — нищо не знам. Ще ти кажа само едно: аз вече съжалявам, че купихме на децата тая стая. Те и без това са нервни, а сега и такава стая...

— Та нали тя е предназначена да им помогне именно да се избавят от неврозата?

— Ох, дали е така? — Той се загледа в тавана.

— Даваме на децата всичко, каквото пожелаят. А като отплата получаваме непослушание, недоверие...

— Кой е казал: „Децата са килим. Понякога трябва да ги настъпваш“? Ние никога не сме вдигали ръка срещу тях. Откровено

казано, те станаха непоносими. Излизат и се прибират, когато си искат, с нас се държат като че ли ние сме деца. Ние ще ги загубим, а те — нас!

— Те се озлобиха — помниш, нали, преди месец-два, — когато им забрани да летят с ракета до Ню Йорк.

— Аз им обясних, че още са малки за такова пътешествие.

— Ти им обясни, но аз виждам, че от този ден те започнаха да се държат с нас по-лошо.

— Утре ще повикам Дейвид Маклин и ще го помоля да погледне тази Африка.

— Но нали няма Африка! Сега там има морски залив и русалка.

— Струва ми се, че утре там отново ще бъде Африка.

Миг по-късно те чуха викове.

Един... Втори... Долу викаха двама. След това се донесе лъвски рев.

— Венди и Питър не спят — каза жената.

— Да — отговори той. — Те са влезли в детската стая.

— Тези викове... Те ми напомнят нещо!

— Наистина ли?

— Да, страх ме е!

Колкото и да се трудиха кибернетичните легла, те още цял час не можаха да приспят съпрузите Хедли. В нощния въздух миришеше на котки.

* * *

— Татко! — каза Питър.

— Да?

Питър разглеждаше върховете на обувките си. Той отдавна отбягваше да гледа баща си и майка си в очите.

— Ти какво, завинаги ли заключи детската стая?

— Зависи.

— От какво? — рязко попита Питър.

— От теб и от сестра си. Ако не се увличате прекомерно по тая Африка, ако я редувате... да кажем с Швеция или Дания, или Китай...

— Аз мисля, че можем да си играем, както ни е приятно.

— Разбира се, но в пределите на разумното.

— А с какво е лоша Африка, татко?

— Значи все пак призна, че си пожелал Африка!

— Аз не искам да заключваш детската! — отсече Питър. —
Никога!

— Позволи ми да ти съобщя, че ние въобще се готвим след месец да напуснем този дом. Ще се опитаме да живеем според принципа: „Всеки прави всичко сам“.

— Ужасно! Значи ще бъда длъжен сам да си връзвам обувката, без автоматическата вързалка? Сам да си мия зъбите, да се реша, да се мия?

— А не ти ли се струва, че за разнообразие това дори ще ти бъде приятно?

— Отвратително! Съвсем не ми беше приятно, когато ми взе автоматичния художник!

— А аз мисля, че ти се научи да рисуваш, мое момче!

— Защо? Достатъчно е да слушаш, да гледаш и да миришеш. Всички останали занимания не струват нищо!

— Добре, играй си тогава на Африка!

— И тъй, вие сте решили да ударите ключа на къщата?

— Мислихме за подобно нещо.

— Съветвам те да размислиш още един път, татко!

— Де-де, сине, без заплахи!

— Добре тогава! — и Питър се отправи към детската.

* * *

— Не закъснях ли? — попита Дейвид Маклин.

— Хапни с нас! — предложи Джордж Хедли.

— Благодаря, аз вече закусих. Е, какво има?

— Дейвид, ти разбираш от човешка психика.

— Има такова нещо.

— Тогава провери, моля ти се, нашата детска стая! Преди една година ти влиза в нея. Забеляза ли тогава нещо особено?

— Май че не. Обикновени прояви на агресивност, тук-там пристъпи на параноя, присъщи за децата, които смятат, че родителите

постоянно ги преследват. Нищо, абсолютно нищо сериозно.

Те тръгнаха по коридора.

— Аз заключих детската — обясни бащата — и все пак през нощта децата проникнаха в нея. Аз не им попречих, за да можеш и ти да видиш тяхната игра.

От детската долетяха ужасни викове.

— Ето, ето! — каза Джордж Хедли. — Интересно какво ще кажеш ти!

Влязоха, без да чукаат.

Виковете замлъкнаха, лъвовете ядяха нещо.

— Я, деца, вървете да играете в градината! — разпореди се Джордж Хедли. — Не, не променяйте нищо, оставете стените, както са! Марш!

Когато останаха сами, мъжете внимателно заразглеждаха лъвовете, които се събираха малко по-нататък на купчина, унищожавайки плячката си.

— Бих искал да знам какво е това — каза Джордж Хедли. — Понякога ми се струва, че виждам... А какво би било, ако донеса силен бинокъл?

Дейвид Маклин се усмихна иронично.

— Едва ли ще помогне. — Той започна да разглежда една след друга четирите стени. — Отдавна ли продължава това?

— Малко повече от месец.

— Да, усещането е неприятно.

— Нужни са ми факти, а не чувства!

— Скъпи Джордж, намери ми психиатър, който би могъл да се опре поне на един факт. Той чува това, което му съобщават за усещанията, тоест нещо съвсем неопределено. И тъй, аз повтарям: това прави потискащо впечатление. Опри се на моя инстинкт и предчувствие. Аз винаги усещам, когато назрява беда. Тук се крие нещо много гнусно. Съветвам те да заключиш стаята най-малко за една година и ежедневно да изпращаш при мен децата на преглед.

— Дотам ли е стигнало?

— Боя се, че да. Първоначално тези детски стаи бяха замислени между другото и за да можем ние, лекарите, без обследване, по образите, които се раждат у детето, да изучаваме неговата психология

и да го възпитаваме. Но в нашия случай стаята, вместо да избави детето от разрушителни наклонности, ги развива.

— Ти знаеше ли това по-рано?

— Аз знаех само, че повече от другите глезите децата си. А сега затягате гайката. Какво се получи?

— Аз не ги пуснах в Ню Йорк.

— И какво още?

— Махнах от къщи няколко автомата. А преди месец ги заплаших, че ако не учат уроците, ще заключа детската. И действително я заключих, за да знаят, че не се шегувам.

— Тъй!

— Това обяснява ли ти нещо?

— Всичко. Заменил си Дядо Коледа с таласъм. Децата предпочитат Дядо Коледа. Детето не може да живее без привързаност. Вие с жена си допуснахте тази стая, този дом да заемат вашето място в техните сърца. Детската стая е станала за тях майка и баща, станала е далеч по-важна от вас. Сега искате да я изключите. Нищо чудно, че ще избухне омраза. Ето, даже и небето я излъчва. И слънцето. Джордж, вие трябва да промените своя начин на живот. Както и за много други — твърде много, — за вас главното е станал комфортът. Ако утре нещо в кухнята ви се повреди, вие ще умрете от глад. Не умеете дори яйца да си изпържите. И все пак аз ви съветвам: заключете всичко! Започнете нов живот! За това е нужно време. Нищо! След година от лошите деца ще направите добри, ще видиш!

— А няма ли да бъде това твърде силен удар за децата — изведнъж да заключим детската завинаги?!

— Аз не искам работата да се протака много, разбираш ли?

Лъвовете завършиха своя кървав пир. Те стояха с вперени в двамата мъже погледи.

— Сега даже и аз чувствавам, че ме преследват — произнесе Маклин. — Да си вървим! Тези проклети стаи никога не са извиквали в мен възторг. Те ми действуват на нервите.

— А лъвовете са съвсем като истински, нали? — попита Джордж Хедли.

— Ти не допускаш ли възможността...

— Коя?

— ... Че могат да станат истински?

— Според мен, не!

— Някакъв пропуск в конструкцията, превключване в схемата или нещо подобно?

— Не! Какво говориш?

Те тръгнаха към вратата.

— Струва ми се, че стаята не иска да бъде заключвана — каза Джордж Хедли.

— Никой не иска да умре, даже стаята.

— Интересно, тя като че ли ме ненавижда за моето решение?

— Тук всичко е пропито от параноя — отвърна Дейвид Маклин.

— До осезаемост. Ей! — Той се наведе и пое окървавен шал. — Твой ли е?

— Не. — Лицето на Джордж се вкамени. — На Лидия е.

Те заедно отидоха до разпределителното щитче и обърнаха превключвателя, който изключваше детската стая.

* * *

Децата бяха в истерия. Те викаха, скачаха, хвърляха вещи. Виеха, ридаеха, псуваха, мятаха се по стаята.

— Да не сте посмели да постъпвате тъй с детската, да не сте посмели!

— Престанете вече, де!

Потънали в сълзи, те се хвърлиха на дивана.

— Джордж — каза Лидия Хедли, — включи детската за няколко минути. Не може така изведнъж!

— Не!

— Това е твърде жестоко!

— Лидия, стаята е изключена и ще остане изключена. И въобще време е да ликвидираме този проклет дом. Колкото повече гледам това безобразие, толкова по-противно ми става всичко. Достатъчно дълго съзерцавахме своя механичен електронен пъп! Необходимо е да сменим обстановката. — И той започна да ходи от стая в стая, като изключваше говорещите часовници, печките, отоплението, чистачките за обувки, механическите сунгери, умивалници, разтривалки и всички автомати, които му попаднаха под ръка.

Стори му се, че домът се напълни с мъртъвци, а те се разхождат в гробище за механизми. Тишина. Замлъкна бръмченето на скритата енергия на машините.

— Не им позволявай да го сторят! — започна да пищи Питър с вдигнато към тавана лице, сякаш се обръщаше към къщата, към детската стая. — Не позволявай на татко да убие всичко! — Той се обърна към баща си: — Да знаеш как те ненавиждам!

— С оскърбления нищо няма да постигнеш!

— Ах, защо не пукнеш!

— Ние дълго бяхме мъртви. Тепърва ще започнем истински живот! Привикнахме да бъдем обект на грижата на всевъзможни автомати. Отсега нататък ще живеем сами!

Венди продължаваше да плаче. Питър отново се присъедини към нея.

— Нека съвсем малко, за минутка, само за минутка! — викаха те.

— Джордж! — каза майката. — Това няма да им навреди. Добре, добре, само нека млъкнат! Но за една минута, ясно ли е? След това ще я изключа съвсем.

— Татенце, татенце, татенце! — запяха децата, усмихвайки се през сълзи.

— А след това — ваканция! След половин час ще се върне Дейвид Маклин. Той ще ни помогне да се приготвим и ще ни съпроводи до аеродрума. Аз отивам да се обличам. Включи детската стая за една минута, Лидия. Но само за една минута, чуваш ли?

Весело бърборейки, децата забързаха с майка си към детската, а Джордж, излетял нагоре по въздушната шахта, започна да се облича. След минута се появи Лидия.

— Ще се радвам, когато напуснем този дом! — въздъхна тя.

— Ти си ги оставила в детската?!

— Трябва и аз да се облека. О, тая ужасна Африка! Какво хубаво намират в нея? Нищо, след пет минути ще бъдем на път за Айова. Каква сила ни вкара в тази къща? Какво ни накара да купим този кошмар?

— Суетността, парите, глупостта!

— Може би е по-добре да слезем долу, докато децата не са се увлекли по своята дяволска менажерия.

В този момент се чу гласът на децата.

— Татко, мамо, по-скоро, по-скоро!

Спуснаха се по шахтата и се затекоха по коридора. Децата не се виждаха никъде.

— Венди, Питър!

Втурнаха се в детската. В пустинната степ нямаше никой, нито душа, ако не се смятаха гледащите към тях лъвовете.

— Питър! Венди!

Вратата се затръшна.

Джордж и Лидия се метнаха към изхода.

— Отворете вратата! — извика Джордж Хедли, дърпайки дръжката — Защо я заключихте? Питър! — Той заудря по вратата с юмруци. — Отвори!

Зад вратата се чу гласът на Питър.

— Не му позволявай да изключи детската стая и цялата къща!

Мистър и мисис Хедли удряха по вратата.

— Що за глупава шега, деца? Време е да тръгваме. Сега ще дойде мистър Маклин и...

И тогава чуха...

Лъвовете, промъкващи се от три страни в жълтата трева на степта, шумоленето на сухите клони под лапите им, рева от гърлата им.

Лъвовете.

Мистър Хедли погледна жена си, след това двамата обърнаха лица към хищниците, които, снишени до земята, се приближаваха към тях.

Мистър и мисис Хедли завикаха.

И изведнъж те разбраха защо виковете, които чуваха по-рано, им се бяха стрували толкова познати...

* * *

— Ето ме и мен — каза Дейвид Маклин, когато застана до прага на детската. — О, здравейте!

Той се взря с удивление в Питър и Венди, а те седяха на полянката и нагъваха сандвичи, до тях беше водоизточникът, над главите им — жаркото слънце. По челото му изби пот.

— А къде са майка ви и татко ви?

Децата се обърнаха към него усмихнати.

— Сега ще дойдат.

— Добре, време е да тръгваме.

Мистър Маклин забеляза в дъното лъвовете — отначало те се биеха за нещо, сетне се успокоиха и се оттеглиха със своята плячка в сянката на дърветата.

Закривайки очи с длан, той се взря по-внимателно.

Лъвовете свършиха да ядат и един след друг тръгнаха на водопой.

Някаква сянка мина по разгорещеното лице на мистър Маклин. След това много сенки. От ослепителното небе се спуснаха лешояди.

— Чашка чай? — прозвуча в тишината гласът на Венди.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.